

UZASADNIENIE WYROKU

Dnia 22 kwietnia 2014

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzony M. S. prowadzi pod nazwą (...) działalność gospodarczą w postaci m. in. dzierżawy i sprzedaży sprzętu budowlanego.

W dniu 9 listopada 2006r., przy ul. (...) w W. pracownik pokrzywdzonego, Z. C., zawarł w imieniu M. S. ze spółką (...) Sp. z o.o. umowę dzierżawy sprzętu budowlanego – rusztowań elewacyjnych. Zgodnie z treścią przedmiotowej umowy (...) Sp. z o.o. zobowiązała się zapłacić M. S. dzienny czynsz dzierżawy w wysokościach: dzierżawa rusztowań 0,40 gr + VAT/ m² za dobę, montaż rusztowań – 7 zł + VAT/m², demontaż rusztowań: 5 zł + VAT/ m², transport-200 zł+ VAT/ kurs po W., który miał być płatny do dnia zwrotu sprzętu. W treści umowy dzierżawy (...) Sp. z o.o. upoważniła M. S. do wystawiania faktur VAT które miały zostać zapłacone przez (...) Sp. z o.o. w terminie 14 dni od daty ich wystawienia. W trakcie podpisywania umowy firmę (...) Sp. z o.o. reprezentował oskarżony E. T., pełniący funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. Zawierając ww. umowę oskarżony wprowadził pracownika pokrzywdzonego w błąd co do kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. oraz możliwości wywiązania się przez nią z zawieranej umowy podając w § 15 umowy, iż kondycja finansowa reprezentowanej przez niego spółki jest dobra i umożliwia mu spłatę zaciągniętych zobowiązań w terminach wynikających z podpisywanej umowy. W rzeczywistości kondycja finansowa (...) Sp. z o.o. była fatalna; spółka zarówno na koniec 2007 r. jak i poprzedniego roku 2006 odnotowała straty. Koszt wytworzenia sprzedanych produktów w (...)r. wyniósł 2.019.240,81 złotych i znacznie przewyższał przychody ze sprzedaży produktów – 1.737.686,28 złotych. Już na koniec 2004r. kapitały własne Spółki (...) z o.o. miały wartość ujemną -195.776,70 złotych, a wartość zobowiązań przekraczała majątek spółki. Spółka nie posiadała środków niezbędnych do zaspokojenia długów. Jedynie w 2005r., dzięki dokapitalizowaniu wartość księgowa spółki (kapitały własne) przyjęła wynik dodatni w kwocie 183.616,41 złotych jednakże taki stan był krótkotrwały gdyż na skutek straty netto (-262.993,86 złotych) poniesionej w 2006r. kapitały własne przyjęły po raz kolejny wartość ujemną (-79.377,45 złotych). W 2007r. ukształtowała się podobna tendencja z ujemną wartością kapitałów własnych (-91.252,53 złotych). Podobnie było na koniec 2008r. kiedy to zobowiązania ogółem przewyższały wartość majątku spółki o 82.822,52 złotych. Za wyjątkiem 2005r. w spółce (...) Sp. z o.o. długi były większe niż majątek spółki. Spółka od 2005r. nie regulowała swoich zobowiązań publicznoprawnych – podatków i składek na ZUS, spółka nie posiadała płynności finansowej pozwalającej na spłatę bieżących zobowiązań wobec kontrahentów, zadłużenie spółki utrzymywało się na wysokim poziomie, działalność operacyjna wykazywała stratę.

Warunkiem wydzierżawienia rusztowań było wpłacenie kaucji zwrotnej w wysokości 4.450 złotych zabezpieczającej zwrot przedmiotu umowy. Po wpłaceniu ww. kaucji, pracownicy firmy pokrzywdzonego, wprowadzeni w błąd przez oskarżonego co do stanu finansowego (...) Sp. z o.o. i możliwości wywiązania się przez tę spółkę z zaciągniętych zobowiązań, wydzierżawili jej rusztowania, które następnie przewieźli na teren budowy realizowanej przez spółkę kierowaną przez oskarżonego inwestycji przy ul. (...) w W.. Wystawione przez pokrzywdzonego za dzierżawę, transport montaż i demontaż rusztowań faktury nie zostały zapłacone przez (...) Sp. z o.o., jedynie na poczet pierwszej z nich wpłacono kwotę 600 złotych. Pod koniec lutego 2007r. pokrzywdzony odebrał rusztowania.

Pismem z dnia 13 marca 2007r, M. S. wezwał spółkę kierowaną przez E. T. do zapłaty pozostałej części należności wynikającej z umowy dzierżawy. Przedmiotowe wezwanie okazało się bezskuteczne wobec czego pokrzywdzony zmuszony był skierować sprawę na drogę postępowania sądowego do sądu gospodarczego. W dniu 10 kwietnia 2007r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy IX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, pod sygn. akt IX GNc 2002/07, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i nakazał (...) Sp. z o.o. spłatę kwoty 29.388, 36 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu tytułem zapłaty należności wynikających z umowy dzierżawy z dnia

9 listopada 2006r. Pomimo wydania tytułu wykonawczego, (...) Sp. z o.o. nie wpłaciła żadnych należności, sprawa ich egzekucji została skierowana do Komornika Sądowego Rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W.. Postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte i prowadzone pod sygnaturą akt. V KM 1172/07.

Oprócz pokrzywdzonego M. S. w tym czasie wnioski o wszczęcie egzekucji przeciwko oskarżonemu złożyli również inni wierzyciele, m.in. (...) S.A., C. M. L., H. L. Sp.j., T. P. Sp. zo.o., A. Sp. zo.o., A. Sp. z o.o., B. Sp. zo.o.

Wobec ustalenia, że dłużnik (...) Sp. z o.o. nie posiada żadnych ruchomości o wartości handlowej, a zajęte konta bankowe nie wykazują obrotów lub zostały zlikwidowane, komornik umorzył wszystkie postępowania egzekucyjne wobec bezskuteczności egzekucji.

W lipcu 2009r., E. B. Sp. zo.o. za pośrednictwem swego pracownika – M. W., nawiązał kontakt z pokrzywdzoną firmą (...) proponując zawarcie ugody w zakresie istniejącej wierzytelności. Zgodnie ze sporządzonym przez oskarżonego projektem porozumienia miało być dokonanie częściowej redukcji dotychczasowej należności do kwoty 11.671,74 złotych. Wpłata środków z przedmiotowego porozumienia miała przebiegać w trzech ratach z następującymi terminami: wpłata kwoty 1 671,74 zł do 10 lipca 2009r., kwoty 5 000 zł do 16 lipca 2009r., kwoty 5 000 zł do 18 sierpnia 2009r. Do zawarcia ugody nie doszło.

powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: M. S. (k.27-28v, 339-341), Z. C. (k.132-133), K. Ż. (k.203v-204, 378-379), P. Ż. (k.205v, 378), D. Z. (k.42v, 377-378), M. W. (k. 412-413) oraz dokumentów w postaci : protokołu oględzin z załącznikami (k. 44-50, 148-181), informacji komornika (k. 58-130), informacji urzędu skarbowego (k. 136-145), odpisów KRS (k. 191-196, 374-376), deklaracji (k. 399-403), dokumentacji finansowej (k. 419-452), wywiadu środowiskowego (k. 636-638), opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości (k. 764-788, 803-804),

Oskarżony E. T. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k.330, 804), iż w 2006r. jeden z jego pracowników zawarł z pokrzywdzonym umowę dzierżawy sprzętu, który był wykorzystywany na jednej z budow. Oskarżony utrzymywał, że sytuacja finansowa (...) Sp. z o.o. w chwili zawierania umowy z pokrzywdzonym pozwalała na wywiązanie się z jej postanowień. Co prawda (...) Sp. zo.o. w 2004 r. poniosła stratę około 500.000 zł na skutek nie wywiązania się z umowy i nie zapłacenia przez jednego z dużych wykonawców natomiast w kolejnych latach 2005-2007 według oskarżonego firma odrabiała straty, a w bilansach za każde z tych lat miała dodatni wynik finansowy. W momencie zawierania umowy z pokrzywdzonym spółka kierowana przez oskarżonego miała zachowaną pełną płynność finansową i dokonała wpłaty kaucji. Nadto wyjaśnił, iż spółka w tym czasie realizowała 3 czy 4 kontrakty, a w 2006 r. obrót wyniósł około 2,5 mln złotych, jednocześnie spółka cały czas kierowała nowe oferty do kontrahentów, zdobywając w tym czasie nowych zleceniodawców. Na rozprawie w dniu 6 marca 2014r. oskarżony wyjaśnił, że gdyby wcześniej wiedział o złej kondycji finansowej spółki to nie uiszczałby wobec pokrzywdzonego kaucji, podkreślił również, że w aktach sprawy znajduje się wysłana propozycja do pokrzywdzonego o porozumienie, ugode, w którym jest wskazana kwota 11.000 zł albowiem nie wszystkie należności, które podaje pokrzywdzony są należne w sposób prawidłowy, niektóre wynikają z niefrasobliwości przy odbieraniu korespondencji, która nie była odbierana przez kierowaną przez niego spółkę. Oskarżony podnosił, że zasób środków pieniężnych w kasie i na kontach spółki przewyższał zobowiązania wobec M. S..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w części. Za wiarygodne uznać należy wyjaśnienia oskarżonego w których potwierdził, iż zawarł z pokrzywdzonym umowę dzierżawy rusztowań. Wyjaśnienia oskarżonego we wskazanym wyżej zakresie są wiarygodne, albowiem są zgodne z innymi ujawnionymi w sprawie dowodami, a w szczególności z zebranymi dokumentami i zeznaniami świadków.

Natomiast poza wskazanym wyżej zakresem wyjaśnienia oskarżonego w ocenie sądu nie zasługują na wiarę, albowiem pozostają w sprzeczności z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym, są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz z zasadami prawidłowego rozumowania. Zdaniem sądu, wyjaśnienia oskarżonego w tej części stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. W szczególności sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego E. T. co do oceny przez niego kondycji finansowej firmy (...) Sp. z o.o. jako

pozytywnej, z uwagi na to, że wyjaśnienia te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, przede wszystkim z opinią biegłego z zakresu księgowości, z której jednoznacznie wynika, że (...) Sp. z o.o. w chwili zawierania umowy z M. S. nie była w stanie wywiązać się z płatności wynikającej z tej umowy, powyższe zresztą potwierdzają i inne dokumenty – informacje z ZUS, urzędu skarbowego czy od komornika, wskazujące na fakt niepłacenia przez (...) Sp. z o.o. swoich zobowiązań zarówno bieżących jak i zaległych.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony jako osoba samodzielnie kierująca spółką posiadał wiedzę o złej kondycji finansowej spółki, o braku płynności i braku możliwości wywiązywania się (...) Sp. z o.o. z zaciągniętych zobowiązań. Oskarżony świadomie wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty za wdzierżawione rusztowania w terminach wskazanych w podpisywanej przez siebie umowie. Nie jest prawdą, jak wyjaśnił oskarżony, jakoby (...) Sp. z o.o. w momencie podpisywania umowy dzierżawy z pokrzywdzonym miała zachowaną płynność finansową. Już w okresie od listopada 2004r. Spółka (...) borykała się z problemami finansowymi, jej działalności operacyjna generowała dalsze straty, musiała korzystać z zewnętrznych źródeł finansowania działalności. Kondycja finansowa firmy była na tyle zła, że dochodziło do sytuacji w których wpływy firmy nie pokrywały jej wydatków co doprowadzało do tego, że należało wybierać które z zobowiązań będą realizowane w pierwszej kolejności. Zobowiązania spółki przewyższały majątek obrotowy co z kolei skutkowało brakiem środków niezbędnych do prawidłowego finansowania działalności. Oskarżony nie mógł nie wiedzieć o złej kondycji firmy w sytuacji kiedy był jej prezesem i kiedy decydował o jej wydatkach i płatnościach (co potwierdzają zeznania świadka M. F.). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego zgodnie z którymi lata 2005-2007 były dla Spółki odrabianiem strat. Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu księgowości jedynie w roku 2005r. wartość księgowa spółki (...) Sp. z o.o. (kapitały własne) przyjęła wynik dodatni ale tylko dzięki dokapitalizowaniu. Stan ten jednakże był stanem krótkotrwałym bowiem na skutek straty netto poniesionej w 2006r. kapitały własne spółki przyjęły po raz kolejny wartość ujemną (-79 377,45 zł). W 2007r. ukształtowała się również tendencja z ujemną wartością kapitałów własnych (-91 252,53 zł). Podobnie było na koniec 2008r. kiedy to zobowiązania ogółem przewyższały wartość majątku spółki o 82.822,52 zł.

Oczywistym jest, że zachowanie oskarżonego polegające na podpisaniu z pokrzywdzonym umowy dzierżawy (nieprawdą jest, że umowę zawarł jeden z pracowników oskarżonego bowiem pod umową widnieje podpis E. T.) i równocześnie złożeniu oświadczenia zgodnie z którym kondycja finansowa spółki umożliwiała spłatę zobowiązań wynikających z umowy w terminie, w sytuacji zupełnie odwrotnej, miało na celu wywołanie u pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o realnej możliwości uzyskania w umówionym terminie zapłaty za wdzierżawione rusztowania. Dodatkowo należy zauważyć, że oświadczenie oskarżonego o „dobrej” kondycji spółki, którą reprezentował było o tyle istotne, że z uwagi na fakt nieskładania przez oskarżonego do sądu rejestrowego corocznych sprawozdań finansowych pokrzywdzony nie miał jakiegokolwiek możliwości sprawdzenia rzeczywistej kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. Należy zauważyć, że z zeznań pokrzywdzonego wynika wprost, że gdyby wiedział o rzeczywistej kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. umowy z tą spółką by nie zawarł. Oskarżony odebrał wdzierżawiony sprzęt i korzystał z niego bez zamiaru uiszczenia należności zgodnie z umową (oskarżony zapłacił jedynie część należności wynikającej z pierwszej faktury), wiedząc, że spółka którą kieruje nie ma środków na zapłacenie całego wynagrodzenia za dzierżawę. Okoliczność na którą powołuje się E. T. w wyjaśnieniach – zgromadzenie na kontach spółki w tym czasie środków większych niż wierzytelność wobec M. S. (opinia biegłego poz. nr B.III.1.C k. 786) – nie miała znaczenia (jak słusznie zauważa biegły z zakresu księgowości) albowiem (...) Sp. z o.o. nie była dłużnikiem tylko i wyłącznie M. S. a kilkudziesięciu innych podmiotów (w tym mających wierzytelności uprzywilejowane jak Skarb Państwa czy ZUS) a należności tych podmiotów przekraczały majątek spółki zaś w przypadku prowadzenia postępowania likwidacyjnego (co wprost wynika z opinii biegłego, w sytuacji gdy dochodzi do spieniężenia majątku spółki w sytuacji przymusowej – wierzyciele, zgodnie z wyliczeniami biegłego ,otrzymaliby jedynie ułamek swoich należności k. 781-782), w tej sytuacji ewentualna spłata jakiegokolwiek wierzyciela spółki (...) Sp. z o.o. z pominięciem pozostałych stanowiłaby występki z art. 302 § 1 kk.

Fakt podjęcia przez oskarżonego w 2009r. (w imieniu (...) Sp. z o.o.) próby ugodowego rozwiązania sprawy, w tym zadeklarowanie chęci podpisania ugody w wyniku której spółka spłaci w ratach wobec pokrzywdzonego część

zobowiązania w żaden sposób nie przeczy zamiarowi oszustwa. Treść umowy zawartej z pokrzywdzonym pod koniec 2006r. ustalała płatność za wystawione faktury w całości w terminie 14 dni od daty ich wystawiania a nie po upływie 3 lat, w ratach, i w wysokości około 1/3 należności. Oczywistym jest, że gdyby M. S. wiedział, że w ten sposób ma nastąpić zapłata za wdzierżawiony przez niego sprzęt, odmówiłby zawarcia umowy.

Z zeznań pokrzywdzonego M. S. (k. 27-28, 339-340) wynika, że prowadzi on działalność gospodarczą pod nazwą (...) – m. in. zajmuje się wypożyczaniem sprzętu budowlanego. W dniu 9.11.2006r. przy ul. (...) w W. jego pracownik – Z. C. zawarł z (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez E. T. umowę dzierżawy rusztowań. (...) Sp. z o.o., po wpłaceniu kaucji w wysokości 4.450 złotych, zostały udostępnione rusztowania (wraz z ich transportem, montażem i demontażem). Przez okres trwania umowy wystawiono faktury: nr (...) na kwotę 2.147,20 zł, nr (...) na kwotę 2.601,04 zł, nr (...) na kwotę 2.452,20 zł, nr (...) na kwotę 5.017,86 zł, nr (...) na kwotę 6.192,72 zł, nr 07- (...) na kwotę 11.671,74 zł. Firma (...) Sp. z o.o. zapłaciła jedynie 600 złotych za pierwszą fakturę, pozostałe nie zostały zapłacone w żadnej części. Pokrzywdzony wystąpił na drogę sądową, uzyskał korzystny dla siebie wyrok jednakże w trakcie postępowania egzekucyjnego okazało się, że firma kierowana przez oskarżonego jest zadłużona u kilkunastu podmiotów, nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzycieli i postępowanie egzekucyjne zostało umorzone przez komornika z powodu stwierdzenia jego bezskuteczności. W ocenie pokrzywdzonego, oskarżony, biorąc pod uwagę kondycję finansową kierowanej przez niego spółki, już w chwili zawierania umowy wiedział, że nie zapłaci za otrzymane faktury. Po wystawieniu pierwszej faktury i po upływie terminu jej płatności oskarżony zapewniał, że zapłaci za dzierżawione rusztowania. Świadek potwierdził, że ze strony (...) była podjęta próba podpisania ugody.

W ocenie sądu zeznania pokrzywdzonego zasługują na wiarę w całości. Potwierdzają je przede wszystkim zebrane w sprawie dokumenty (umowa, nakaz zapłaty, informacja komornika, opinia biegłego z zakresu księgowości) oraz zeznania świadków – Z. C. i D. Z.

Z zeznań świadka Z. C. (k. 132, 341-342) wynika, że podpisał w imieniu M. S. umowę dzierżawy rusztowań z (...) Sp. z o.o. która była reprezentowana przez oskarżonego E. T.. Szczegółów dotyczących podpisania umowy oraz jej wykonania pracownik pokrzywdzonego nie pamiętał, kojarzył podjęcie przez firmę (...) Sp. z o.o. w późniejszym okresie czynności zmierzających do podpisania ugody. W ocenie sądu zeznania świadka zasługują na wiarę, potwierdzają je dokumenty (umowa) oraz zeznania M. S..

Z zeznań świadka D. Z. - komornika sądowego (k.42, 377-378) wynika, że 2007r. prowadzona wobec (...) Sp. z o.o. egzekucja komornicza okazała się całkowicie bezskuteczna wobec braku majątku dłużnika. W podobnej sytuacji co pokrzywdzony znaleźli się pozostali wierzycieli spółki kierowanej przez oskarżonego – łącznie ponad 30 podmiotów. W ocenie sądu zeznania świadka zasługują na wiarę, są one zbieżne z innymi dowodami w tym z zeznaniami pokrzywdzonego oraz z treścią dokumentów z akt komorniczych (k. 58-130).

Zeznania P. Ź. (k. 205, 378) i K. Ź. (k.203-204, 378-379) - udziałowców (...) Sp. z o.o. a także M. F. (k. 207-208, 353-355) pełniącej w (...) Sp. z o.o. do dnia 1.11.2004r. funkcję wiceprezesa nie mają większego znaczenia dla sprawy. Wynika z nich, że spółka w okresie zawierania umowy z M. S. miała trudności finansowe ale o ich skali i szczegółach ww. świadkowie nie wiedzieli albowiem to oskarżony – jako prezes zarządu - jednoosobowo podejmował decyzje dotyczące spółki, nie informując o nich ani udziałowców ani współpracowników.

Z zeznań świadka M. W., pracownika (...) Sp. z o.o. (k. 412-413) wynika, że w lipcu 2009r. w imieniu oskarżonego zawiozła do firmy pokrzywdzonego projekt porozumienia dotyczący spłaty wierzytelności wynikającej z dzierżawy rusztowań. W ocenie sądu, zeznania świadka zasługują na wiarę, potwierdza je treść dokumentów z k. 400-403 akt sprawy. Powyższa okoliczność nie ma jednak znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Wszak zgodnie z treścią umowy zapłata za faktury winna nastąpić w terminie 14 dni od daty jej wystawienia i w całości a nie po upływie ponad 2 lat od powstania wierzytelności i jedynie w około 35%. Oczywiście podjęcie przez oskarżonego próby ugodowego rozwiązania kwestii zadłużenia wobec pokrzywdzonego jest elementem, który winien być oceniany pozytywnie, jako chęć częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem ale w żadnym razie nie może on być podstawą do wyłączenia odpowiedzialności karnej.

Za wiarygodną sąd uznał opinię biegłego sądowego z zakresu księgowości (k. 764-788, 803-804) w której biegły jednoznacznie wskazał, że w chwili zawierania umowy dzierżawy (...) Sp. z o.o. nie miała płynności finansowej a jej majątek oraz przyszłe dochody nie pozwalały na wykonanie umowy zgodnie z jej postanowieniami to jest dokonanie zapłaty w uzgodnionych terminach za dzierżawę rusztowań. Płynność spółki w latach 2006-2008 znajdowała się poniżej poziomów uznawanych za bezpieczne, jej wysokość była niewystarczająca do pokrycia bieżących zobowiązań, zaś poziom kapitałów własnych spółki kształtował się poniżej wymagalnych zobowiązań. Wartość likwidacyjna przyjęła wartość ujemną, zobowiązania wymagalne nie mogły zostać pokryte. Jedynie w 2005r. poprawiła się krótkotrwale sytuacja Spółki (...) Sp. z o.o. ale na skutek podniesienia jej kapitału, czyli na skutek zdarzenia zewnętrznego a nie samej działalności podstawowej. W całym okresie poddanym analizie biegłego (lata 2004-2008) kapitały obce przewyższały wartość majątku, tym samym kapitały własne przyjmowały salda ujemne. Zobowiązania bieżące spółki przewyższały majątek obrotowy co wskazuje na brak możliwości finansowania działalności. W ocenie sądu opinia biegłego jest prawidłowa. Opiera się o dokumenty zebrane w aktach sprawy, w tym o sprawozdania finansowe (...) Sp. z o.o. W sposób jednoznaczny i przejrzysty została uzasadniona, brak jest powodów aby kwestionować prawidłowość wyliczeń dokonanych przez biegłego oraz jego fachowość i przygotowanie do wydania opinii.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty. Sąd nie dopatrył się żadnych przyczyn, by podważyć wiarygodność i moc dowodową omawianych dowodów, jako że ich autentyczność, jak i wynikające z nich fakty nie budzą wątpliwości. Ponadto zostały one sporządzone prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami. Podkreślić należy, iż omawiane dowody korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, który sąd uznał za wiarygodny i znajdują w nim potwierdzenie.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych oraz oceny zgromadzonych dowodów należy jednoznacznie stwierdzić, że działanie oskarżonego E. T. wyczerpywało znamiona występku z art. 286 § 1 kk.

Oskarżony E. T. w dniu 9 listopada 2006r. w W. przy ul. (...), działając jako prezes (...) Sp. z o.o. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29.388 złotych 36 groszy w ten sposób, że wprowadził w błąd pracownika pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez reprezentowaną przez niego spółkę z zawieranej umowy dzierżawy sprzętu budowlanego. W szczególności oskarżony wprowadził pracownika pokrzywdzonego w błąd, że zgodnie z treścią umowy uiszczy w terminie 14 dni od daty wystawienia faktur należność za dzierżawę i obsługę rusztowań (transport, montaż, demontaż). Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, że kierowana przez niego spółka ma kłopoty finansowe, zalega z zapłatą zobowiązań wobec kontrahentów jak również wobec Skarbu Państwa i ZUS. Wiedział, że nie jest w stanie wywiązać się z umowy ale przy jej zawarciu fałszywie zapewniał, że uiszczy należność w całości i w terminie. Gdyby oskarżony takowych fałszywych zapewnień nie składał, poinformował o kłopotach finansowych (...) Sp. z o.o. pokrzywdzony M. S. nie zawarłby z nim umowy dzierżawy. Oskarżony zawierając w imieniu (...) Sp. z o.o. umowę dzierżawy z pokrzywdzonym doskonale zdawał sobie sprawę, że za 2-3 miesiące M. S. dołączy do kilkudziesięciu innych wierzycieli spółki (...) Sp. z o.o. których wierzytelności nie zostaną uregulowane. Działanie oskarżonego zostało podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (przez (...) Sp. z o.o.) poprzez uzyskanie możliwości dzierżawy sprzętu budowlanego i świadomości, że za powyższą dzierżawę spółka nie zapłaci. Wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem – czasowego używania rusztowań za które nie uiszczono zapłaty – zgodnie z ustalającym orzeczeniem sądu gospodarczego wynosiła 29.388 złotych i 36 groszy.

Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Według art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści § 2 art. 53 k.k. sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw

przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 kk za czyn, którego się dopuścił oskarżony, grozi kara pozbawienia wolności o 6 miesięcy do lat 8.

Oskarżony E. T. ma 54 lata, wykształcenie średnie, z zawodu jest ekonomistą, deklaruje dochody w wysokości 840 złotych miesięcznie. Oskarżony był karany (k. 733-734).

Możliwą wysokość wymierzenia kary ogranicza uprzednie rozstrzygnięcie sądu dotyczące oskarżonego oraz treść art. 443 kpk.

Zdaniem sądu stopień winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości jego czynu jest duży. Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez spółkę (...) Sp. z o.o..

Okolicznością obciążającą jest uprzednia karalność jak i brak naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat jest karą sprawiedliwą, uwzględniającą stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego; należy zważyć, że kara ta oscyluje w dolnych granicach zagrożenia ustawowego a więc nie może być uznawana za surową.

W ocenie sądu orzeczona kara pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku do oskarżonego, zwłaszcza winna go powstrzymać, przed popełnieniem podobnego przestępstwa w okresie próby z uwagi na treść art. 75 § 1 kk.

O kosztach sądowych powstałych po wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.02.2013r. w niniejszej sprawie sąd orzekł na podstawie art.627 k.p.k. obciążając nimi oskarżonego. W ocenie sądu uiszczenie kosztów sądowych nie będzie zbyt uciążliwe dla oskarżonego i nie narazi go na nadmierny uszczerbek, a ponadto błędem byłoby obarczanie podatników kosztami procesu za popełniony czyn karalny i naganną postawę oskarżonego. Dotychczasowe rozstrzygnięcie w zakresie kosztów sądowych, korzystne dla oskarżonego a tym samym zakaz pogarszania w tym zakresie jego sytuacji procesowej w toku dalszego postępowania dotyczył tylko i wyłącznie kosztów, które zostały poniesione w sprawie przed orzeczeniem sądu odwoławczego (tj. 19.02.2013r.) brak jest natomiast zakazu obciążania kosztami powstałymi po tej dacie (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 11.04.2013r. sygn. II Aka 10/13), tym samym sąd zasądził od E. T. kwotę 4.131,46 złotych tytułem kosztów sądowych (kwota 4061,46 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego + 50 złoty koszt zapytania do K. + 20 złotych ryczałt za doręczenia pism sądowych).

Z tych wszystkich względów sąd orzekł jak w wyroku.